

manent opholdstilladelse. Det er vores opfattelse, at hvis man bliver afvist eller bliver udvist, skal det ur sættes i stå.

Jeg synes også, det er vigtigt at understrege, at de sidste par store sager, vi har haft, ganske tydeligt har vist, at regeringen ikke magter opgaven i modsætning til, hvad tilfældet er i mange lande omkring os. Andre lande har formået at lave tilbagebetalingsaftaler, andre lande har formået at sørge for, at de, der bliver afvist eller udvist, de rent faktisk vender tilbage. Men den opgave har regeringen ikke magtet, og derfor er det Fremskridtspartiets opfattelse, at regeringen bør lade nye og andre kræfter komme til.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg vil godt bede hr. Tom Behnke om at fremlægge, hvor mange eksempler der inden for de seneste år har været på, at en appel til Flygtninggenævnet i sig selv har ført til, at man har overskredet 3-års-reglen.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Det præcise antal har jeg ikke på stående fod, men det vil selvfølgelig kunne trylles frem på den ene eller den anden vis. Men antallet er for så vidt heller ikke interessant. Det er ikke interessant, om det er 1150 eller 1156, eller hvad tallet nu er, det er princippet, vi tænker på, og i Fremskridtspartiet siger vi, at principielt er det forkert, at det forholder sig på den måde.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Hr. Tom Behnke henviser til den succes, vore nabolande angiveligt skulle have for så vidt angår tilbagesendelse af personer, der skal tilbage til deres hjemland, men kunne hr. Tom Behnke ikke være noget mere specifik? Og for at han nu ikke skal have en nærmest uoverstigelig opgave, kunne vi jo bede ham gennemgå, hvordan vore nabolande har det med Forbundsrepublikken Jugoslavien eller Somaliland. Hr. Tom Behnke må selv vælge, men det skal bare være et af de to lande, så vi kan få lidt dokumentation her fra talerstolen om, hvad det er for en effektiv politik, der føres i vore nabolande.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Hr. Bjørn Elmquist er jo lige så vel som jeg bekendt med, at da vi havde den store debat om, hvordan og hvor hurtigt og hvornår vi skulle tilbagesende f.eks. somalierne, kunne vi se, hvordan landene omkring os havde formået at indgå aftaler om, hvordan de skulle sendes tilbage. Vi har bl.a. set, hvordan Sverige har fået lavet en ordning, hvorefter man kunne lade somalierne vende tilbage via Djibouti osv. Vi har set, hvordan Tyskland er begyndt at lave aftaler om, at bl.a. bosnierne og somalierne skal vende tilbage, hvilket har betydet, at presset på den dansk-tyske grænse er blevet forøget ganske markant, fordi de mennesker i Tyskland, som ved, at nu skal de vende hjem, prøver at søge til Danmark i håbet om, at de kan få lov til at blive her i stedet for at vende hjem. Landene omkring os er i stand til at lave de aftaler, og landene omkring os er i stand til at sende de mennesker tilbage igen. Det burde vi også være her i Danmark, men det har regeringen ikke formået.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Tak til hr. Tom Behnke for forsøget, men det er bare ikke godt nok. Der skal jo tal på. Hvor mange har svenskerne rent faktisk fået tilbage til Somaliland? Hvor mange har hollænderne fået tilbage? Og hvad med Norge, det er jo også et af vore nabolande? Vi må altså have lidt mere kød på bordet. Det er for tyndt, det holder ikke. Med de store armbevægelser, man ellers fører sig frem med, må vi have lidt mere kød på bordet, det må jeg sige.

Søren Søndergaard (EL):

Vi synes sådan set, det er en utrolig god ting, at der bliver brugt penge fra miljø- og katastrofefonden til minerydning, opbygning af veje, elforsyning og flere af den slags ting, som der også var planer om at gøre i Somalia. Det, der imidlertid var problemet i Somalia-sagen, var, at der skete en sammenkædning med hjemsendelsen af flygtningene i Danmark, og det er et problem på i hvert fald tre forskellige områder.

For det første førte det, at vi indgik en aftale med en klanleder, til, at kampene i Somalia blussede op igen, fordi aftalen gav ham en anerkendt status i forhold til andre klanledere, som nu skulle bevise, at de stadig var på banen, og derfor genoptog kampene. Den sammen-